

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: **M. R.**, nar. X, st. příslušnost Republika Uzbekistán
t. č. bytem X
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
P.O.Box 21/0AM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2024, č. j. OAM-477/ZA-ZA11-ZA17-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Předmětem sporu je zákonnost výše označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť žádost posoudil jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. V napadeném rozhodnutí posuzoval žalovaný opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v podané žalobě odkázal na svá tvrzení v řízení před žalovaným, že v domovském státě čelil útisku ze strany policie kvůli držení náboženské literatury. Namítl, že žalovaný nespecifikoval, jak bylo rozhodnuto o první žádosti, a zároveň, že novými skutečnostmi jsou zesílené humanitární důvody podané žádosti spojené s rodinnou situací, neboť žalobce při pobytu v ČR vydělává prostředky na krytí životních nákladů rodiny. S touto argumentací se žalovaný nevypořádal. Podle žalobce měla být jeho žádost projednána věcně.
3. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Žalobce uváděl stejné motivy odchodu z vlasti a neochoty se vrátit do Uzbekistánu, jako uváděl v průběhu řízení o první žádosti. Problémy s držením náboženské literatury rozebral žalovaný v prvním svém rozhodnutí. I ostatní tvrzení žalobce jsou podle něj nedůvodná.

III. Hodnocení věci soudem

4. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.) a soud při posouzení věci vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. O žalobě krajský soud rozhodl bez jednání.
5. Žaloba *není důvodná*.
6. První žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal dne 31. 5. 2022. Žalovaný první žádost žalobce zamítl rozhodnutím ze dne 9. 6. 2023, č. j. OAM-92/LE-BA02-VL13-2022. Žalobce proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobou, řízení o ní však Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 22. 11. 2023, č. j. 19 Az 34/2023-52, zastavil z důvodu neznámého místa pobytu žalobce [§ 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 33 písm. b) zákona o azylu]. Kasační stížnost proti usnesení krajského soudu odmítl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 26. 2. 2024.
7. Dne 4. 4. 2024 žalobce podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. K důvodům uvedl: *„Měl jsem ve vlasti problémy kvůli náboženství. Již jsem o tom hovořil při minulém řízení. Nic nového v tom není. Vše při starém, nemohu se navrátit.“* K dotazu žalovaného, zda tyto skutečnosti uváděl v řízení o předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalobce výslovně odpověděl: *„Ano, uváděl.“* K seznámení se s podklady rozhodnutí v řízení o udělení mezinárodní ochrany se žalobce nedostavil.
8. Napadeným rozhodnutím žalovaný posoudil opakovanou žádost žalobce jako nepřijatelnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil. Neshledal důvody pro nové posouzení žádosti žalobce.
9. Podmínky přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu stanovuje § 11a odst. 1 zákona o azylu. Při hodnocení, zda je opakovaná žádost přípustná, musí žalovaný posoudit, zda (a) cizinec uvedl (nebo se objevily) nové skutečnosti nebo zjištění, které (b) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a (c) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

10. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu pak platí, že se v případě nepřipustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
11. Unijní základ tohoto ustanovení představuje čl. 40 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále též „procedurální směrnice“), který upravuje tzv. následné žádosti. V odst. 2 umožňuje členským státům nejprve provést předběžné posouzení, zda se objevily nebo zda žadatel předložil nové skutečnosti nebo zjištění týkající se posouzení, zda lze žadatele uznat za osobu požívající mezinárodní ochrany podle kvalifikační směrnice. Musí se jednat o nové skutečnosti nebo zjištění, které *významně zvyšují pravděpodobnost uznání žadatele za osobu požívající mezinárodní ochrany* (odst. 3). Zároveň podle odst. 4 tohoto ustanovení mohou členské státy rozhodnout o dalším posuzování žádosti, pouze pokud dotýčný žadatel *nemohl v předchozím řízení bez vlastního zavinění uvést skutečnosti uvedené v odstavcích 2 a 3 tohoto článku*, zejména při využití svého práva na účinný opravný prostředek podle článku 46.
12. Podle čl. 42 odst. 2 procedurální směrnice mohou členské státy ve vnitrostátním právu stanovit pravidla pro předběžné posouzení podle článku 40. Tato pravidla mohou, mimo jiné (a) uložit dotýčnému žadateli povinnost, aby uvedl skutečnosti a předložil důkazy, které odůvodňují nové řízení, a (b) povolit, aby proběhlo předběžné posouzení pouze na základě písemného podání bez osobního pohovoru.
13. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí obsahovat odůvodnění o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany *neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, bod 19).
14. Napadené rozhodnutí všem těmto požadavkům vyhovuje.
15. Žalobce totiž opravdu oproti své žádosti z roku 2022 netvrdí nic nového, co by mělo relevanci z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany. Při poskytnutí údajů k opakované žádosti žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost, což sám konečně i vlastním prohlášením potvrdil. Žalovaný tedy nemohl postupovat jinak, než dospět k závěru, že žalobce neuvedl (a soud doplňuje, že ani nedoložil) žádnou novou skutečnost. S tímto hodnocením se soud ztotožňuje.
16. Nyní uváděné žalobní námitky nejsou důvodné. Z napadeného rozhodnutí je jasné patrné, jakým způsobem bylo rozhodnuto o první žádosti žalobce, v napadeném rozhodnutí je první řízení označeno spisovou značkou a jsou v něm uvedeny stručně i důvody prvního rozhodnutí žalovaného, tj. obtěžování žalobce policií z důvodu držení náboženské literatury. Námitka, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, jakým způsobem bylo procesně rozhodnuto o první žádosti je tedy lichá. Pokud jde o nepřezkoumatelnost spočívající v nevypořádání se s námitkou zesílených humanitárních důvodů, tak tu soud ve Shodu s prvopisem potvrzuje: E. D.

správním spise nikde neobjevil. V něm je založeno pouze jediné vyjádření žalobce, a to v rámci Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu. V tomto svém vyjádření uvedl žalobce pouze výše citované problémy s policií z důvodu držení náboženské literatury. Žádné zesílené humanitární důvody své žádosti neuvedl. Rozhodnutí žalovaného se proto s neuvedenou námitkou ani nemohlo vypořádat, tím méně může být z tohoto důvodu nepřezkoumatelné. Samotné žalobní tvrzení o nutnosti zajišťovat finanční prostředky pro svoji rodinu prací v ČR žalobce nijak nedoložil.

17. Pokud jde o dostatečnost podkladů ohledně aktuální situace v zemi původu žalobce, žalobce v žalobě nenamítá zhoršení politické a bezpečnostní situace v zemi. Při posuzování opakované žádosti o mezinárodní ochranu se žalovaný musí zabývat i tím, zda se od posledního posouzení žádosti nezměnila situace v zemi původu cizince do té míry, že by zvyšovala pravděpodobnost udělení mezinárodní ochrany v případě nového meritorního posouzení této žádosti. Muselo by se jednat o takovou změnu, která buď ve vztahu k individuálním důvodům, pro které cizinec žádá o mezinárodní ochranu, zvýší pravděpodobnost, že bude čelit pronásledování nebo vážné újmě (např. změna politického režimu), anebo o takovou změnu obecné situace, která by takovému nebezpečí vystavila v podstatě kohokoliv (typicky vypuknutí intenzivního ozbrojeného konfliktu). Z odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti by pak mělo být zřejmé, že se žalovaný situací v zemi původu a jejím případným vývojem zabýval.
18. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí situací v Uzbekistánu zabýval a uvedl, že nedošlo k žádné zásadní změně, která by mohla představovat novou relevantní skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Tento závěr má oporu ve správním spisu, jehož součástí jsou aktuální zprávy o stavu země, a to Informace OAMP – Uzbekistán, ze dne 13. 3. 2024 – Socio-ekonomická situace, Informace OAMP – Uzbekistán, ze dne 13. 3. 2024 – Bezpečnostní a politická situace v zemi, stav: březen 2024, zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA – Uzbekistán, ze dne 15. 5. 2023 – Výroční zpráva o svobodě vyznání za rok 2022, a Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR – Uzbekistán, č. j. 131903-6/2024-MZV/LPTP ze dne 10. 1. 2024 – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí.
19. Žalobce neuvedl nic, co by zpochybnilo skutková zjištění žalovaného a závěr, že v zemi od posouzení první žádosti nedošlo ke změně, která by mohla představovat novou relevantní skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
20. Lze tedy uzavřít, že žalobce nesplnil podmínky pro opětovné meritorní posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Neuvedl a ani se neobjevily takové nové skutečnosti, které bez jeho zavinění nebyly předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a které by zároveň svědčily o tom, že by žalobce mohl čelit pronásledování nebo vážné újmě. Zároveň ve Uzbekistánu nedošlo od posledního posouzení jeho žádosti k takové významné změně situace, že by sama o sobě byla důvodem pro meritorní posouzení opakované žádosti žalobce. Žalovaný proto postupoval správně, když opakovanou žádost posoudil jako nepřipustnou a řízení o ní zastavil.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

21. Krajský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje: E. D.

22. S ohledem na to, že o žalobě bylo meritorně rozhodnuto ve lhůtě pro rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, soud již o tomto návrhu samostatně nerozhodoval.
23. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nevznikly (§ 60 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 28. srpna 2024

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: E. D.